

Ν Ε Κ Ρ Η

ΔΗΜΗΤΡΑΙ ΚΟΝΤΟΥ

ΜΕΝΕΙ βουβό κι' ολόκλειστο τὸ στόμα
Καὶ μόνη μᾶς μιλεῖ ἡ ἀχνὴ ἀθώοτη·
Στὰ τόσα ἰδανικά, 'ς τ' ἀγνὸ τὸ χρῶμα
Τὴ πλειὰ ψυχρὴ θωρῶ πραγματικότη.

✽

Σὰν ἄγαλμα μοῦ φαίνεται τὸ σῶμα
Ποῦ ἐθέρομαι σεμνὰ μία τέτοια νιότη·
Δὲς καὶ ζητεῖ ὁ Χριστὸς νὰ θάψῃ ἀκόμα
Κάθε τῆς γῆς μαρμάρινη θεότη.

✽

Σ' ἐσὲ θωρῶ τὴν πρώτη μας θρησκεία,
Κ' ἐμπρὸς σ' ἐσὲ μὲ μάτι δακρυσιμένο
Τὴν καταδίκην βλέπω τοῦ Φειδία.

✽

Κι' ἂν ὁ σταυρὸς 'ς τὸ μνήμα ἐπάνω μένη,
Εἶν' τὸ σημεῖο τοῦ νικητῆ στημένο
Σὲ μία χρυσοῦ Θεότη νικημένη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ "ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ,"

ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΟΝΤΟΥ

ΧΩΡΙΣ νὰ μὲ καλέσης μοναχὸς μου,
Μέσ' 'ς τὸ ναὸ σου μπαίνω ἀγάλη, 'γάλη.
Εἰς τὴ θεὰ ποὺ λαμπυρίζει ἐμπρὸς μου
Σὰ λειτουργὸς νὰ γύρω τὸ κεφάλι.
Εἶμαι νεκρὸς καὶ σέρομαι ἐδῶ 'πέρα
Γιὰ ναῦρω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἡμέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΑ δύο μου λούλουδα σκορπῶ μὲ θρήνου λόγια·
Δίχως λαλιά, δίχως πνοή
Νεκρὴ στοῦ κόσμου τὴ ζωὴ
Γιατὶ ἐζήλεψες, γιατί, ν' ἀκούσης μοιρολόγια;

✽